

GEZENTİ ÇOCUKLAR

SERAP ŞAHİN



2. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024



GEZENTİ ÇOCUKLAR

SERAP ŞAHİN

ISBN: 978-605-188-732-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 48936

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Serap Şahin

İllüstrasyonlar: Gülşah Alçın Özek

Editör: Filiz Çiçek

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt - Ebru Aydın

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti**

Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. No: 2/4 E Blok No: 109

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Milli Basım ve Yayın, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4 No: 17

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GEZENTİ ÇOCUKLAR

SERAP ŞAHİN

Resimleyen:
Gülşah Alçın Özek



*Hasankeyfe renk katan bütün Gezenti Çocuklara
ve kadim toprakların bana armağan ettiği tüm
dostlara...*

Alışamadım

Zavallı adamcağız tam bir saattir kendi kendine konuşuyordu. Daha da üzücü olan, tam bir yıldır her hafta sonu, düzenli olarak aynı şeyi yapmasıydı. Kimse onu zorlamamıştı hatta bizimkiler bu işi çok severek yaptığını düşünüyorlardı ama yine de benim içim rahat değildi, onun bu hâline üzülüyordum. Sesini duyuramamanın ne demek olduğunu iyi bilirim çünkü. Sözcüklerin sanki parmaklarının arasından kayıveren bir balon gibi havaya uçup gider, son durağı neresi olur ya da patlama sesi nerede yankılanır bilemezsin. Adamın acınası hâlinden en çok babam mutluydu. Ona göre Ahmet Bey, dünyanın en özel işini yapıyordu ve çok kıymetli biriydi. Hakkı ödenmezdi. Tabii bir de en iyi ve tek arkadaşı olduğu dikkate alınırsa kendince haklı olabilirdi. Her hafta sonu, sanki evimize ilk kez geliyormuş gibi heyecanla açıyordu kapıyı

ona. İŖi bitmesine yakın da anneme bol köpüklü bir kahve yaptırırdı. “Allah razı olsun. Sahip  ıktı bize. O olmasa ne yapardım ben?” derdi hep.

Annem için ise durum farklıydı. Ahmet Bey’in geliŖinden rahatsız olduğunu söyleyemem ama onun varlığını babam kadar  nemsemiğini d Ŗ nm yordum. Zaten son zamanlarda annem için önemli olan tek bir Ŗey vardı, o da babamın hediye ettiği akıllı dostuydu. Bütün zamanını ona ayırıyordu, onunla yatıp onunla kalkar h le gelmiŖti. Babam bu yüzden, hayatında yaŖadıėı nadir piŖmanlıklardan birini yaŖamaya baŖlamıŖtı. Hediye ettiği Ŗeye annemin ne kadar bağlandığını görünce patlamayı bekleyen bir volkan gibi i ten içe fokur fokur kaynıyordu. Arada iğneli laflar sokuŖturarak annemi uyarsa da durum deėiŖmiyordu. Hatta bir keresinde uyarmak yerine harekete ge miŖ, profesyonel bir hırsız edasıyla annemin akıllı dostunu ortadan kaldırmıŖ, ninemin sandığına saklamıŖtı.

Annem için nasıl acı bir ayrılık olduğunu anlatamam. Saatlerce her yeri didik didik aramıŖ, bulamayınca yardım çığlıkları atmaya baŖlamıŖtı. Bizse olan biteni ne görenlerden ne de duyanlar-

dandık çünkü babama söz vermiştik. Ne olursa olsun kimse sesini çıkarmayacak, anneme yardım etmeyecekti.

Annemin ne kadar hızlı olduğunu ilk kez o gün fark etmiştim. Arama kurtarma ekiplerinden daha dikkatliydi ve sonunda başardı. Kayıp bir hazineyi bulmuşçasına gözleri parladı. Akıllı dostunu eline alır almaz da aralarındaki bağı bir iple ölümsüzleştirdi ve en güvenli yere, boynuna astı. Tıpkı bir zamanlar ağabeyimle benim boynumuza astığımız bilgiler gibi. Çok komik görünüyordu. Hepimiz, onun ağlanacak hâline güler olmuştuk.

Ağabeyim demişken, o da farklı sayılmazdı aslında. Onun da bilgisayarı, annemin akıllı telefonu kadar kıymetliydi. Babamın bilgisayarı eve getirdiği günden beri dünya umurunda değildi. Artık ağabeyimi sadece tuvaleti gelince ve acıkınca görüyorduk. Böyle giderse sınıfta kalacağını bilmesine rağmen keyfi yerindeydi.

Sanırım bizim evde yeniliklere alışamayan sadece bendim, tabii bir de ninem. Aslında onlara kızmıyor sadece anlamakta zorlanıyorum. Nasıl olmuştu da bir yıl içinde her şeyi unutuvermişlerdi?

Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorlardı, anlamıyordum. Oysa ben, her geçen gün daha fazla özlüyorum eski günlerimizi. Özellikle de kalemimi elime aldığım her an.

O gün yine mutfaktan gelen taze kahve kokusu, Ahmet Bey'in zamanının dolduğunu haber veriyordu. Annem her zamanki gibi elinde tepsiyle odanın kapısının açılmasını bekliyordu. O anda birdenbire dostunun sesi yükseldi. Bu ses annemde, bir yangın alarmı kadar paniğe neden oluyordu. Eğer hemen müdahale etmezse dostu derin bir uykuya dalacak ve dakikalarca ondan ayrı kalacaktı. Tepsiyi elime tutuşturduğu gibi şarj aletine koştı fakat koşmasıyla kapının açılması bir oldu. İstemesem de ikram sırası bendeydi.

O odaya ilk defa girmeyecektim. Hatta sık sık giriyor, zaman zaman geceyi orada geçiriyordum ama son zamanlarda yüreğim, ayaklarımı kontrol eder olmuştu. Ne zaman kapıya yaklaşısam büyük bir acıyla haykırıyordu yüreğim. Ayaklarıma, "Dur girme! Onu bu hâlde görmeye dayanamıyorum," diye yalvarıyordu. Ninem eskisi gibi değildi artık. Buraya taşındıktan sonra gülüşü ve sesi, bedenini terk etmişti. Son günlerde bacaklarındaki güç de



kaybolup gitti. Artık sadece camın kenarında duran bir demir yığınının üzerinde uzanmaya mahkûmdu. Gökyüzü tek dostuydu. Nedenini kimsenin anlayamadığı bir şekilde tüm gün sadece bulutlara gülümsüyor, güneş doğarken heyecanlanıyor ve geceler boyunca gözüne uyku girmiyordu. Sanki her yeni günden bir şey bekliyordu.

Ninem yine gözlerini bulutlara dikmişti ve yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bir yandan da elinden bir an olsun bırakmadığı kırmızı kesesini okşuyordu. İçinde ne olduğunu bilmediğimiz o esrareniz keseyi. Oysa eskiden, sessizliğinden önce, sadece benim saçlarımı okşardı. Ahmet Bey ise çaprazına oturmuş, uzun bacaklarının üzerinde duran deftere bir şeyler karalamakla meşguldü. Bu kez her zamanki gibi sakın değildi. Ter simsiyah saçlarını ıslatmıştı, kuruyan dudaklarının arasından boğulurcasına derin bir nefes aldı. Eminim, ninem yine tek kelime etmemişti. Hatta kafasını çevirip yüzüne bile bakmamıştı zavallının. Onu yanlış tanımanızı istemem. Aslında konuşkan ve misafirperver biridir benim nineciğim. Daha doğrusu öyleydi. Ta ki son misafirlerimiz, hayatımızı değiştirene kadar...

Bizim Oralar

Sadece ninem değil bizim oralarda herkes misafiri çok severdi. Hatta topraklarımıza kim ayak bassa onu en güzel Şekilde ağırlamak ve uğurlamak için deta yarıŐırlardı. Dicle'nin buz gibi suyuna gölge olan koca meŐe ağacının altında başlardı bu yarıŐ. YarıŐı baŐlatan da her zaman Gezenti ocuklar olurdu. Onların, her Őeyden, herkesten önce haber alan ve haberi ıŐık hızıyla yayan, gönüllü bir grup olduklarını söyleyebilirim.

Gün ağarır ağarmaz çalıŐmaya baŐarlardı. Bazıları son kahvaltı lokmasını yolda yer bazıları da kahvaltısını katık yapıp yanına alırdı ama hemen hemen hepsi, yüzlerini yıkamadan sokağa çıkardı. MeŐe ağacı ise toplantı alanlarıydı. Gövdesindeki koca oyuk, sanki doğanın onlara sunduğu sığınaklarıydı. Büyüklere sorarsanız onlar, altı üstü ser-seri, iÇe yaramaz bir grup ocuktı; bana göre çok



önemli bir görev üstlenmiş cesur ve çalışkan bir ekti. Düşünsenize televizyonun ve cep telefonunun sadece Belediye Başkanı'nın evinde olduğu, teknolojiden uzak, üstelik birçok yaşlı ve gencin okuma yazmadan mahrum kaldığı bir ilçenin daracık sokaklarına dünyadan haber getirmek ne kadar kıymetli, öyle değil mi? Üstelik haberi yaymakla kalmazlar; misafirlerimizi, yaşadığımız toprakların tarihinden de haberdar ederlerdi. Önlerine düşüp uzun uzun Hasankeyf'i anlatırlardı.

Söze her zaman "Burası Kaya Kale," diye başlardı. Ardından elleriyle önce güneydeki Midyat Dağları'nı sonra da kuzeydeki petrol mahzeni Ramman Dağları'nı gösterirlerdi. O an, tarihin tozlu sayfaları açılıverirdi ve zamanda eşsiz bir yolculuk başlardı. Dinleyenler, kendilerini bir anda yüzyıllar öncesinde buluverirdi. Bu topraklarda yaşamış o kadar çok medeniyetin ismini sayarlardı ki hepsini akıllarında tutabilmeleri, hiç nefes almadan onları sıralayabilmeleri büyük bir hayranlık uyandırır. Tabii bu kadar bilgiyi edinmek için de vakitlerinin çoğunu çarşıda, kahvehane köşelerinde büyükle rin sohbetlerine kulak misafiri olarak geçirirlerdi.